

In die december-kwestie rond de 'vader des huisgezins' (die, zoals we zagen ook met geld te maken had) speelde nog een derde grief van de Commissarissen mee en daarvoor volgt nu het nog even achtergehouden stukje uit de brief van Punt van 19 december 1773:

Heeft Juffrouw: Molster in het Klooster geassisteert, is uit eigen beweging geweest, want ik zoude al zoo min als de HEd: Heeren Regenten van Amsterdam, aan geen Eerste Actrice ook gevergt hebben, dog mijn huisvrouw wil met alle Plaizier in het Klooster met zingen assisteeren, en wij schaamen ons nooit om het Tooneel dienst te doen als het met de reeden gepaart gaat, en ons doenlijk is.

Dat had Punt naar een Commissaris als Elzevier beter niet kunnen schrijven. Zoals al gemeld kwam het in december 1775 tot een definitieve breuk tussen de Commissarissen en de familie Punt. Onderdeel van dit conflict en reden waarom mevrouw Punt nooit meer op het toneel terugkeerde, was het feit geweest dat de Commissarissen mevrouw Punt, eerste actrice, hadden opgedragen te figureren als non in de *Gijsbrecht van Aemstel*. In de toneelhistoriografie is dit over het algemeen gerelateerd aan de opmerking in de notulen van de Geïnteresseerden, 'dat voortaan geen acteurs of actrices zullen moogen in de Logies of het Amphitheater Logie zitten'.³⁴⁾ Die relatie ligt voor de hand omdat dit besluit onmiddellijk volgt op de bekrachtiging van haar ontslag. Als context wordt daarbij meestal aangegeven dat Punt zélf óók graag 'boven zijn stand' leefde, waarvoor opmerkingen door Stijl en Corver als ondersteuning dienen.³⁵⁾ Bezien we de kwestie in termen van symbolische vernedering, dan is de relatie tussen 'de logeplaats' en 'de nonnenrol' zeker meer betekenisvol. Als eerste actrice had mevrouw Punt in eigen kring misschien prestige, maar dat prestige kon zij niet te gelde maken in de kringen van haar toeschouwers. Zó sterk werkte de theatrale illusie nu ook weer niet. De verdedigers bij uitstek van het prestige van de loge-toeschouwers, de Commissarissen, waaronder een vroedschap, revancheerden zich, door mevrouw Punt te vernederen in haar eigen sociale domein: de eerste actrice werd figurante.

De brief van Punt geeft echter aan dat in het besluit om mevrouw Punt te laten figureren een schrille ironie schuilt: Punt had zélf zijn vrouw voor dat doel aangeboden en benadrukt dat